

Arrest

nr. 227 041 van 3 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, op 15 januari 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SELIMOVIC *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 14 mei 2018 en hebben zich vluchteling verklaard op 15 mei 2018.

1.2. Op 18 december 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 19 december 2018 aangetekend naar verzoekers verzonden.

1.2.1. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Hassan al Qadi (al Haram), Giza, de Egyptische nationaliteit te bezitten en een koptisch christen te zijn. Uw ouders, uw vader heeft een autoshowroom en uw moeder is lerares, zijn daar nog steeds woonachtig. Uw broer studeert momenteel in Cairo en pendelt tussen de unief en de ouderlijke woonst.

In 2010 behaalde u uw bachelor Engels en literatuur en u werkte hierna voor 'Orange'.

Op 4 juni 2014 huwde u met G. F. Fa. F. (CG 18/14058; OV 8.522.734) en gingen jullie in al Hadaba al Wusta wonen. Uw man is bouwkundig ingenieur en werkte op een kantoor in Masr al Djadida. In jullie buurt woonden leden van een terroristische beweging door wie jullie constant werden lastiggevallen: er werd jullie verweten aanbidders van het kruis te zijn en jullie werden aangemaand zich tot de islam te bekeren zodat jullie een vreedzaam leven konden leiden. Deze pesterijen waren voor u een gewone gang van zaken.

Rond 16 april 2017, u was op dat moment zwanger van uw eerste kindje, was u met uw echtgenoot in de shoppingmall toen u een lid van die groepering , Abdul Razaq Ali Ahmad Hadad, naar u toe kwam, uw ketting van uw nek trok en deze op de grond gooide waarna hij erop trapte en zei dat u een ongelovige was. U schreeuwde en uw man wilde u te hulp schieten maar kreeg een vuist in zijn gezicht. De security van de mall kwam ter plekke en namen contact op met de politie. De politieofficier verhoorde de betrokken partijen waarna jullie mee dienden te gaan naar het politiebureau waar de officier uw echtgenoot verplichtte vrede te sluiten met Abdul Razaq. Uw man weigerde initieel hierop in te gaan daar hij ervan overtuigd was dat zijn verklaringen niet correct waren weergegeven in het proces-verbaal, doch toen de officier ermee dreigde de staatsveiligheid hierin te betrekken, stemde hij toe.

In mei 2017, zo'n maand voor de geboorte van uw zoontje, stopte u met uw werk bij Orange en kort voor uw vertrek uit het land diende u uw ontslag in.

Jullie bleven deze mensen in jullie wijk zien en werden steeds op een onbeleefde manier bejegend door hen.

Op 18 juni 2017 bent u bevallen van uw zoontje. Een tweetal weken later, op 30 juni 2017, zat u met uw gezin thuis toen er iemand op de deur klopte. Uw man deed open, werd weggeduwd en er werd een molotovcocktail in uw huis gegooid. Uw man had Abdul Razaq herkend in het gezelschap van nog twee andere mannen. Uw man ging naar de politie doch de officier weigerde een proces-verbaal op te stellen en raadde jullie aan ver te blijven van deze mensen, en dit voor uw eigen veiligheid. U en uw gezin namen na dit incident jullie intrek bij uw ouders.

Op 22 september 2017, een vrijdag, ging u samen met uw man, kind en ouders naar de kerk. Na de dienst gingen uw ouders boodschappen doen, u en uw gezin gingen naar huis. Plots werd er op de deur geklopt, uw man deed open en 6 personen in djellaba drongen het huis binnen. Drie van hen namen uw echtgenoot vast, de drie anderen kwamen naar u toe en deden uw kleren uit. Jullie werden beledigd en aangemaand zich tot de islam te bekeren. Uiteindelijk gingen ze weg onderwijl ermee dreigend dat jullie zoontje de volgende zou zijn. Vervolgens kreeg u nog een klap in uw gezicht en verloor u het bewustzijn.

Op dat moment besloten jullie het land te verlaten, temeer u steeds meer gezondheidsproblemen kreeg, u had al suikerziekte en kreeg nu ook last van hoge bloeddruk, problemen met uw ogen en u diende een aantal operaties te ondergaan. Uw echtgenoot ging sinds dit laatste incident niet meer naar zijn werk en diende in november 2017 zijn ontslag in.

Op 28 december 2018 hebben u en uw gezin legaal Egypte verlaten via de luchthaven van Cairo en vlogen jullie naar Brussel, waar u werd opgehaald door uw schoonbroer die in Nederland woont. Hier zou u van uw moeder hebben vernomen dat ook zij door jullie belagers werden lastiggevallen, doch meer wilde ze niet vertellen omdat ze wist dat u zelf ook problemen had. Jullie wilden daar een verzoek om internationale bescherming indienen, doch in kader van de Dublinakkoorden dienden jullie dit in België te doen, wat u en uw echtgenoot dan ook deden op 15 mei 2018. Op 17 september 2018, jullie waren op weg naar jullie advocate, werd jullie koffer gestolen met daarin een aantal originele documenten.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort en dit van uw echtgenoot en zootje, uw identiteitskaart en deze van uw man, uw diploma en een 'temporary certificate' en diploma van uw echtgenoot, uw geboorteakte en deze van uw man en zootje, wettelijke en kerkelijke huwelijksakte, contract auto echtgenoot, bewijs van eigendom van jullie woonst, onderzoek en proces-verbaal van het eerste incident (april 2017), kaarten orde van ingenieurs in hoofde van uw echtgenoot, uw badge in kader van uw werk bij Orange en een attest dat u er gewerkt hebt, ziekteverzekering Orange van u en uw man, attest nationaal ziekenhuis aangaande uw oogproblemen en attesten dienaangaande opgemaakt in Nederland, schrijven waarin uw man een advocate in Nederland als gemachtigde aangeeft in de asielpcedure en een verklaring van diefstal opgemaakt door de politie van de Zennevallei.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo stelt u dat jullie, sinds jullie in 2014 in al Hadaba al Wusta zijn gaan wonen, problemen kregen met leden van een terroristische groepering die jullie lastigvielen in die zin dat jullie verbaal beledigd/bedreigd werden. Vooral ene Abdul Razaq was hiervoor verantwoordelijk. In 2016 escaleerden de problemen en werden jullie ook fysiek aangevallen door deze personen, vielen ze uw woonst binnen, gooiden ze een molotovcocktail in uw woonst en sloegen ze jullie. Uit jullie beider verklaringen blijkt overduidelijk dat jullie omwille van deze persoon en diens terroristische groepering het land hebben verlaten. Echter kan hier geen geloof aan worden gehecht en dit omwille van onderstaande redenen.

U gevraagd wat u weet over deze Abdul Razaq, antwoordt u 'één woord, terrorist'. Gevraagd hierover uit te wijden, antwoordt u niet te weten waarom hij zo tegen jullie deed. Gezien dit geen antwoord is, werd de vraag u nogmaals gesteld en geeft u aan niets te weten over deze persoon omdat u met hem geen band hebt. Dan maar gepolst of u weet waar hij is geboren, wat hij doet, moet u andermaal een antwoord schuldig blijven (CGVS p.6-7). Ook uw echtgenoot kan in dezer geen verheldering bieden, hij weet enkel dat deze persoon in jullie wijk woont, jullie zagen hem altijd in de buurt (CGVS man p.3). Gevraagd of hij iets weet over diens afkomst of beroep, zegt hij hem niet persoonlijk te kennen en enkel te weten dat hij eigenaar is van een handelsbedrijf, waar dit gesitueerd is of waar dit bedrijf zich mee bezig houdt, dat weet hij niet (CGVS man p.3-4).

U gevraagd wat u weet over deze terroristische groepering kunt u slechts verwijzen naar het feit dat ze achter uw huis stonden omdat er daar een moskee is gesitueerd, dat ze baarden hebben, witte kledij en djellaba's dragen (CGVS p.7). Ook uw echtgenoot komt niet verder dan te stellen dat het een islamitische groepering betreft, doch niet te weten dewelke (CGVS man p.3).

Gezien de rol die deze persoon in jullie motieven speelt en gezien jullie totaal geen kennis over hem hadden, werd er u logischerwijze gevraagd of jullie ooit gepoogd hebben informatie omtrent hem te vergaren. U antwoordt dit niet te hebben gedaan en dat jullie de info die jullie hadden enkel uit het proces-verbaal hebben gehaald. Gevraagd naar de reden waarom jullie hieromtrent geen verdere stappen hebben ondernomen, stelt u dat algemene info over hem nutteloos is en vraagt u zichzelf af waarom u dat zou willen weten. Erop gewezen dat dit interessant kan zijn om deze persoon beter te kaderen en zijn macht in te schatten, geeft u het nietszeggende antwoord niet te weten waar u dergelijke info zou moeten halen (CGVS p.7). Uw echtgenoot hiernaar gevraagd stelt dit evenmin te hebben geprobeerd daar hij meende dat dit een normaal probleem was en elke christen iets dergelijks tegenkwam (CGVS man p.4). Het hoeft geen betoog dat jullie totale inertie hieromtrent ieder spoor van

geloofwaardigheid ontbeert, kennis omtrent deze persoon – die er uiteindelijk voor zorgde dat jullie jullie vaderland moesten verlaten - is immers essentieel om te kunnen inschatten wat jullie nog van hem zouden kunnen verwachten, welke voorzorgen jullie eventueel konden nemen en hoe jullie zichzelf zouden kunnen beschermen. U dan nog gevraagd of u, sinds u in België bent, pogingen hebt gedaan informatie omtrent deze persoon en diens groepering te vergaren, antwoordt u 'Nee, waarom zou ik denken aan dat vies leven, hier zijn we gerust', een toch wel heel verrassend antwoord gezien u tijdens uw persoonlijk onderhoud eveneens stelde dat uw ouders en broer nog steeds door diezelfde belagers worden lastiggevallen (CGVS p.3-4). Ook het antwoord van uw echtgenoot op deze vraag, 'neen, ik wil mijn schoonouders niet in de problemen brengen' kan nu niet bepaald overtuigen (CGVS man p.7). Immers, zoals reeds werd geargumenteed, is kennis hieromtrent essentieel om jullie situatie en deze van uw familie en de mogelijkheden die jullie hebben, zeker voor uw familie in Egypte, in te kunnen schatten en oplossingen te bedenken. Zeker gezien u dan ook nog eens aangeeft dat u het vermoeden hebt dat uw belagers nu uw familie viseren omdat ze eigenlijk op u en uw echtgenoot wachten maar jullie niet meer zien (CGVS p.4).

Gezien u duidelijk aangeeft omwille van jullie geloof te worden geïsoleerd, werd er u gevraagd of u met de priester hierover hebt gesproken en antwoordt u 'neen, we hebben het nooit aan onze vader Shanouda verteld omdat we na het incident (van 30 juni) het huis niet meer verlieten'. Erop gewezen dat jullie toch trouwe kerkgangers waren, werd er u nogmaals gevraagd waarom jullie niet op zijn minst de priester hierover zouden hebben aangesproken, waarop u het weinig overtuigende antwoord geeft dat jullie niet meer naar de kerk gingen. Gewezen op een eventueel telefonisch contact, antwoordt u 'als we dat zouden verteld hebben, wat zou hij dan doen, onze vader wordt nog meer lastiggevallen, hoe kan ik het hem vertellen' (CGVS p.7). Uw echtgenoot deze vraag gesteld, ontkent hij eveneens met de priester te hebben gesproken en verantwoordt zulks door 'als ik over straat liep dan voelde ik me raar, alsof iedereen wist dat ik problemen had, niettemin onze vader heeft genoeg problemen. Daarnaast is dit incident gelinkt aan mijn eer, waardoor ik mij geen man voel'. Erop gewezen dat de priester connecties heeft en veel weet, ontwijkt hij een antwoord door aan te geven dat het eigenlijk de politie is die jullie moet beschermen en hij concludeerde dat de priester niets kon doen (CGVS man p.5). Jullie beider laconieke houding ondermijnt nog verder de geloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde problematiek, moest hier enig geloof aan kunnen worden gehecht dan is het toch niet meer dan logisch dat jullie zich op zijn minst één keer zouden richten tot het aanspreekpunt bij uitstek, jullie biechtvader die toch op de hoogte zou moeten zijn van wat er in zijn gemeenschap gebeurt en van de problemen die jullie als kopten ervaren, te meer het niet meer dan logisch is dat hij over kennis beschikt en netwerken heeft die jullie eventueel zouden kunnen bijstaan.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties waaruit blijkt dat jullie beiden zo goed als niets weten te vertellen over jullie belagers en jullie geen enkele inspanning hebben gedaan ook maar iets aan het licht te brengen over deze persoon en diens groepering, ondermijnt dit op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde problemen.

In de marge dient nog aangestipt dat het tevens opvallend is dat jullie, toen de politieofficier vooreerst weigerde een correct proces-verbaal op te stellen nav het incident in de mall en later nav het gooien van een molotovcocktail zelfs weigerde een proces-verbaal op te stellen, geen verdere stappen in dezer hebben ondernomen of een advocaat hebben geraadpleegd. Zeker gezien president Sisi, en dit is algemeen geweten, streng optreedt tegen de islamisten. Uw echtgenoot hiernaar gepeild, vraagt hij zich af wat een advocaat in dezer wel zou kunnen doen. Erop gewezen dat een dergelijk persoon meestal wel connecties heeft en jullie zo misschien wel jullie gelijk zouden kunnen behalen, antwoordt hij daar niet aan te hebben gedacht (CGVS man p.6). De vaststelling dat jullie ook deze piste blijkbaar niet eens overwogen hebben is merkwaardig en wijst er andermaal op dat jullie quasi geen inspanningen gedaan hebben om na te gaan wat jullie mogelijkheden waren ter plekke.

Weinig aannemelijk is ook uw verklaring als zou uw moeder wel aangeven dat zij en haar gezin problemen blijven ondervinden maar dat ze hierover niets meer wil prijsgeven omdat ze weet dat u zelf ook problemen heeft. Vooreerst zet dit de poort open voor allerhande gissingen van uwentwege over wat er uw familie overkomt waardoor u nog meer bang en onzeker wordt en daarenboven is uw familie op de hoogte van uw verzoek om bescherming, reden te meer waarom ze u al hun wedervaren zouden moeten vertellen, dit is immers essentieel om uw vrees aannemelijk te maken (CGVS p.4).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan jullie vluchtmotieven en dient jullie de vluchtelingenstatus te worden geweigerd.

De door jullie neergelegde documenten doen hier geen afbreuk aan. Jullie paspoorten, identiteitskaarten, geboorteaktes, huwelijksaktes, documenten aangaande jullie woonst en auto, diploma's en documenten in kader van jullie professionele activiteiten hebben betrekking op gegevens die hier niet ter discussie staan. De gerechtelijk stukken vermogen hier evenmin een ander licht op te werpen gezien dergelijke stukken slechts waarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in jullie hoofde niet het geval is. Evenmin staan uw medische problemen hier ter discussie, doch gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde problematiek kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw problemen hierop invloed hebben gehad (CGVS p.5). Wat betreft het schrijven van jullie advocate in Nederland dat zij gemachtigd wordt om op te treden in jullie asielpcedure aldaar, dient opgemerkt dat dit geen uitstaans heeft met uw verzoek in België. Wat betreft de aangifte van diefstal die u hebt gedaan, en waardoor u een aantal originele documenten niet kunt neerleggen, ook dit gegeven staat hier niet ter discussie.

Het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen.

Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi s, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Eind 2013 keerde de rust langzaam terug. Anno 2016-2017 nam het geweld tegen de koptische gemeenschap opnieuw toe. Er werd melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arisch, werden woningen in brand gestoken en is er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.

Hoewel uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus - Egypte Veiligheidssituatie van 7 juni 2018) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwait en al Arish, de noordelijke districten van de "North Sinai" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook nietmilitaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die tot doel heeft niet alleen de WS in Sinai, maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds tientallen militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw echtgenoot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2.2. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Baghoura, de Egyptische nationaliteit te bezitten en een koptisch christen te zijn. Uw ouders zijn overleden en uw beide broers wonen al meer dan tien jaar in Nederland, ze zijn naar daar gegaan om te werken.

U studeerde voor ingenieur aan de universiteit van Cairo en woonde in die periode in Giza. In 2010 behaalde u uw diploma. U werkte als ingenieur op een kantoor in Masr al Djadida.

Na uw huwelijk met Marina Mokbel Morris Georgeous (CG 18/14058/B; OV 8.522.734) op 4 juni 2014 gingen jullie in al Hadaba al Wusta wonen. In jullie buurt woonden leden van een terroristische beweging door wie jullie constant werden lastiggevallen: er werd jullie verweten aanbidders van het kruis te zijn, uw vrouw werd aangemaand een hoofddoek te dragen en er werd bij jullie op aangedrongen zich tot de islam te bekeren zodat jullie een vreedzaam leven konden leiden. Vooral met ene Abdul Razaq Ali Ahmad Hadad hadden jullie problemen.

Rond 16 april 2017, uw echtgenote was op dat moment zwanger van jullie eerste kindje, was u met uw vrouw in de shoppingmall toen Abdul Razaq Ali Ahmad Hadad naar jullie toe kwam en de ketting van de nek van uw vrouw trok. U probeerde hem weg te duwen, doch u werd door hem in elkaar geslagen. Jullie werden door nieuwsgierigen omsingeld. De security van de mall kwam ter plekke en namen contact op met de politie. De politieofficier verhoorde de betrokken partijen waarna jullie mee dienden te gaan naar het politiebureau waar de officier u verplichtte vrede te sluiten met Abdul Razaq. U weigerde initieel hierop in te gaan daar u ervan overtuigd was dat uw verklaringen niet correct waren weergegeven in het proces-verbaal, doch toen de officier ermee dreigde de staatsveiligheid hierin te betrekken, stemde u toe.

U dacht dat de bui wel zou overtrekken daar u meende dat elke christen een dergelijk probleem tegenkwam. U zag hierna deze man nog op straat, hij schold jullie uit en beledigde jullie.

Op 30 juni 2017, u was intussen vader geworden, zat u met uw gezin thuis toen er iemand op de deur klopte. U deed open, werd geslagen en er werd een molotovcocktail in uw huis gegooid. U herkende Abdul Razaq als een van de drie aanvallers. Na deze agressie bracht u uw gezin naar uw schoonouders en ging u naar het politiekantoor, doch de officier raadde u enkel aan ver te blijven van deze mensen, en dit voor uw eigen veiligheid.

Op 22 september 2017, een vrijdag, ging u samen met uw gezin en schoonouders naar de kerk. Na de dienst gingen uw schoonouders boodschappen doen, u en uw gezin gingen naar huis. Plots werd er op de deur geklopt, u deed open en 6 personen in djellaba drongen het huis binnen. Drie van hen namen u vast en sloegen u, de drie anderen gingen naar uw echtgenote en scheurden haar de kleren van het lijf. Jullie werden beledigd en aangemaand zich tot de islam te bekeren. Uiteindelijk gingen ze weg onderwijl ermee dreigend dat jullie zoontje de volgende zou zijn. Ook uw echtgenote deelde in de klappen en verloor het bewustzijn. U ging na dit incident niet meer naar uw werk en u diende in november 2017 uw ontslag in.

U oordeelde dat uw leven in duigen viel en jullie dachten erover het land te verlaten, doch uw echtgenote, die medische problemen had, diende eerst nog een operatie te ondergaan.

Op 28 december 2018 hebben u en uw gezin legaal Egypte verlaten via de luchthaven van Cairo en vlogen jullie naar Brussel, waar jullie werden opgehaald door uw broer die in Nederland woont. Jullie wilden daar een verzoek om internationale bescherming indienen, doch in kader van de Dublinakkoorden dienden jullie dit in België te doen, wat u en uw echtgenote dan ook deden op 15 mei 2018. Op 17 september 2018, jullie waren op weg naar jullie advocate, werd jullie koffer gestolen met daarin een aantal originele documenten.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort en dit van uw echtgenote en zoontje, uw identiteitskaart en deze van uw echtgenote, het diploma van uw echtgenote en uw 'temporary certificate' en diploma, uw geboorteakte en deze van uw vrouw en zoontje, wettelijke en kerkelijke huwelijksakte, contract auto, bewijs van eigendom van jullie woonst, onderzoek en proces-verbaal van het eerste incident (april 2017), kaarten orde van ingenieurs, badge van uw echtgenote in kader van haar werk bij Orange en een attest dat zij er gewerkt heeft, ziekteverzekering Orange van uw vrouw en u, attest nationaal ziekenhuis in hoofde van uw vrouw aangaande haar oogproblemen en attesten dienaangaande opgemaakt in Nederland, schrijven waarin u een advocate in Nederland als gemachtigde aangeeft in de asielpprocedure en een verklaring van diefstal opgemaakt door de politie van de Zennevallei.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt dat u zich in kader van uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven baseert als deze die werden ingeroepen door uw echtgenote. Vermits er geen geloof kon worden gehecht aan de door haar aangehaalde motieven kan er ook in uw hoofde niet geconcludeerd worden dat u een gegronde vrees in de zin van de Conventie dient te koesteren. We verwijzen in dezer naar de omstandig gemotiveerde beslissing genomen in hoofde van uw echtgenote.

“(...)”

Het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi s, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Eind 2013 keerde de rust langzaam terug. Anno 2016-2017 nam het geweld tegen de koptische gemeenschap opnieuw toe. Er werd melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arisch, werden woningen in brand gestoken en is er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.

Hoewel uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus - Egypte Veiligheidssituatie van 7 juni 2018) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaid en al Arish, de noordelijke districten van de “North Sina” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook nietmilitaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die tot doel heeft niet alleen de WS in Sinai, maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds tientallen militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, passen verzoekers de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op hun eigen situatie, waarbij zij een poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht en betogen zij

dat zij, als koptische christenen, in Egypte een zeer groot risico lopen op vervolging, minstens op het lopen van ernstige schade.

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift nog volgende stukken: de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker *d.d.* 18 oktober 2018 (stuk 4), de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster *d.d.* 18 oktober 2018 (stuk 5), het artikel "*Egypt failing to protect the Coptic Christians*" van Arab News van 5 november 2018 (stuk 6), het artikel "*Egypt: Government must protect Coptic Christians targeted in string of deadly attacks in North Sinai*" van Amnesty International van 1 maart 2017 (stuk 7), het artikel "*Christians in Egypt face unprecedented prosecution, report says*" van The Guardian van 10 januari 2018 (stuk 8), het artikel "*OPINION: Egypt's Coptic Christians feels sting of persecution*" van The Chronicle Herald van 18 november 2018 (stuk 9), het artikel "*De aanpak van Sisi tegene terrorisme werkt niet*" van VRT NWS van 26 mei 2017 (stuk 10), het artikel "*ISIS claims responsibility for Palm Sunday church bombings in Egypt*" van CNN van 10 april 2017 (stuk 11), het artikel "*Gunmen in Egypt force Coptic Christian Pilgrims From Buses and Kill 28*" van The New York Times van 26 mei 2017 (stuk 12), het artikel "*Zeven Koptische christenen vermoord bij aanslag tegen een bus in Egypte*" van VRT NWS van 2 november 2018 (stuk 13), het artikel "*Grootste kathedraal van Midden-Oosten geopend in Egypte*" van VRT NWS van 7 januari 2019 (stuk 14), het artikel "*Egypt's new cathedral may be a big target for ISIS, Coptic Christians fear*" van USA Today van 5 januari 2018 (stuk 15) en het rapport "*Beyond proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems: Full Report*" van UNHCR van mei 2013 (stuk 16).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoekers voeren aan dat zij vrezen voor hun leven omwille van een lid van een terroristische groepering, Abdul Razaq, die verzoekster ervan beschuldigde ongelovig te zijn en verzoekers op gewelddadige wijze aanmaanden om zich te bekeren tot de islam. In de bestreden beslissingen worden verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het niet aannemelijk is dat verzoekers zo goed als niets kunnen vertellen over Abdul Razaq, noch de terroristische groepering waarvan hij deel uitmaakt, zo zij hem daadwerkelijk zouden vrezen; (ii) de vaststelling dat verzoekers geen enkele poging hebben ondernomen om informatie te bekomen over deze persoon – en dit ondanks het feit dat zij verklaren dat de ouders en broer van verzoekster nog steeds door dezelfde belagers worden lastiggevallen – verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun relaas; (iii) het gegeven dat verzoekers deze problemen die verbonden waren aan hun geloof niet besproken hebben met hun priester verder de geloofwaardigheid van hun problematiek ondermijnt; (iv) het evenmin aannemelijk is dat verzoekers, toen de politieofficier weigerde een correct proces-verbaal op te stellen naar aanleiding van het incident in de '*mall*' en zelfs geheel weigerde om er een op te stellen naar aanleiding van het gooien van een molotovcocktail, geen verdere stappen hebben ondernomen of een advocaat hebben geraadpleegd, zeker aangezien algemeen geweten is dat president Sisi streng optreedt tegen islamieten; (v) de verklaringen van verzoekers aangaande de reden waarom verzoeksters moeder – die samen met haar gezin problemen zou blijven ondervinden – niets zou willen prijsgeven over haar problemen met dezelfde belagers, niet kan overtuigen; (vi) de door verzoekers in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en

(vii) hoewel de situatie van koptische christenen in Egypte actueel zorgwekkend is, niet kan worden gesteld dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status als vluchteling en verzoekers er niet in slagen om *in concreto* dergelijke vrees aan te tonen.

2.3.2.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoekers kritiek uiten op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging ondernemen om deze te ontcrachten.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een geponde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift niet de minste concrete poging ondernemen om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hen uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijven. Zij komen immers in wezen niet verder dan het louter volharden in hun vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slagen hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten, noch een geponde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In tegenstelling tot wat nog in het verzoekschrift wordt betoogd, is de verregaande desinteresse van verzoekers aangaande de persoon die zij vrezen in Egypte en hun gebrek aan inspanningen om bijkomende informatie te bekomen onverenigbaar met de ernst van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging en doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om informatie te verzamelen die zijn relaas ondersteunen, *quod non in casu*. De uitleg dat verzoekers zo ver mogelijk uit de buurt van Abdul Razaq bleven, dat zij enkel vertrouwd zijn met de persoonlijke gegevens die in het proces-verbaal stonden vermeld aangaande deze persoon, dat zij de raad van de politie opvolgden en verhuisden naar het huis van verzoeksters ouders en bijgevolg niet probeerden om bijkomende informatie over Abdul Razaq te bekomen, te meer nu zij heel bang van hem zijn en over voldoende gegevens beschikten om het gevaar van hun situatie in te schatten, en zij voorts betogen dat zij bijgevolg onmogelijk meer informatie konden verkrijgen over Abdul Razaq, noch over de terroristische groepering waartoe hij behoort, ontslaat verzoekers niet van hun plicht om optimale medewerking te verlenen aan de instanties die hun verzoek om internationale bescherming beoordelen en kan de Raad niet overtuigen, te meer daar verzoekers verklaarden dat verzoeksters moeder en haar gezin nog steeds problemen zouden ondervinden met diezelfde belagers.

Verzoekers vervolgen dat zij bij hun verklaringen blijven aangaande de reden(en) waarom zij hun priester niet op de hoogte stelden van hun problemen en benadrukken daarbij nog dat, zelfs zo hun priester connecties zou hebben, allesbehalve vaststaat dat deze contacten verzoekers zouden kunnen helpen. Sterker nog, verzoekers menen dat de priester zeker niet in de mogelijkheid was om hen te helpen, daar zelfs de politie dit niet kan. De Raad merkt in dit verband op dat verzoekers zich in wezen beperken tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij evenwel niet vermogen de pertinente motieven van de bestreden beslissingen in dit verband te verklaren of te weerleggen waarin terecht wordt vastgesteld dat de laconieke houding van verzoekers afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun relaas.

In zoverre verzoekers nog aanvoeren als volgt: “*Verweerster hanteert hier specifiek, maar eigenlijk doorheen de volledige beslissing een eigenaardige lijn van argumentatie, waarbij ze zich in de plaats van verzoekers stelt en vervolgens zelfs in hun plaats oordeelt wat een ‘logische’ handelingswijze zou zijn geweest... Deze werkwijze is echter fel bekritiseerd door zowel UNHCR als EAC. Het komt **namelijk niet toe aan verweerster om op grond van de gemaakte keuzes van verzoekers, hun verhaal af te doen als ongeloofwaardig.** (...)” en zij hiertoe verwijzen naar het UNHCR-rapport “*Beyond proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems: Full Report*” van mei 2013 (verzoekschrift, stuk 16), dient erop gewezen dat het loutere feit dat de verklaringen van verzoekers onaannemelijk, niet-doorleefd en/of ongeloofwaardig worden bevonden, niet betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen één of ander verwachtingspatroon zou vooropstellen waaraan verzoekers zouden moeten voldoen teneinde hun vluchtrelaas aannemelijk te maken. Indien het relaas van verzoekers afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dienen verzoekers echter wel *in concreto* uiteen te zetten waarom in hun persoonlijk geval hun situatie anders is dan hetgeen normalerwijze kan worden verwacht. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage of niet-doorleefde verklaringen.*

Waar verzoekers nog hekelen dat de commissaris-generaal meent dat zij geen beroep deden op een advocaat om hen te helpen nu zij wel degelijk op verschillende manieren hulp zochten, meer bepaald dat zij langs de politie gingen en vervolgens besloten te verhuizen en zij - onder verwijzing naar diverse rapporten en persartikels - aanvoeren dat ondanks de ‘harde aanpak’ van president Sisi er nog steeds geregeld aanslagen plaatsvinden tegen koptische christenen, komen zij wederom niet verder dan het louter herhalen van hun ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij evenwel niet vermogen te tornen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing dienaangaande.

2.3.2.4. De argumentatie dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen en uit de informatie, geciteerd in en toegevoegd aan het verzoekschrift, blijkt dat het geweld tegen koptische christenen verontrustend is, alsook dat het harde beleid van president Sisi niet zou blijken te werken en er recent nog aanslagen plaatsvonden die de actuele, precare situatie van koptische christenen blootlegt, volstaat voorts niet om aan te tonen dat in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat zij tot de koptische geloofsgemeenschap behoren.

De Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi in juli 2013 en de gewelddadige uiteendrijving van pro-Morsi-betogers een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (“*Country Policy and Information Note. Egypt: Christians*” van UK Home Office van juli 2017 en COI Focus “*Egypte. Veiligheidssituatie*” van 7 juni 2018), blijkt evenwel dat eind 2013 de religieuze rust langzaam terugkeerde. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. President al-Sisi bezwoer de daders van sektarisch geweld voor de rechter te brengen en beloofde de kerken die waren beschadigd weer op te bouwen. Hij bezocht verschillende kerken koptische kerstvieringen en sprak zich herhaaldelijk uit voor religieuze tolerantie en tegen sektarisch geweld. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. De politie heeft haar aanwezigheid en autoriteit hersteld en de autoriteiten treden op in geval van sektarische confrontaties. De autoriteiten hanteren vaak traditionele verzoeningsmechanismes om sektarische conflicten en spanningen op te lossen. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. In 2016 en 2017 neemt het geweld tegen de koptische gemeenschap opnieuw toe en plegen de Wilayat Sinaï en de IS Misr verscheidene bloedige aanslagen waarbij tientallen slachtoffers vallen. In een videoboodschap in december 2016, na een aanval op een koptische kerk in Caïro, kondigt de IS Misr aan dat het zijn campagne tegen de christenen zal opvoeren. Tientallen koptische families vluchten eind 2016 en begin 2017 uit de noordelijke Sinaï, nadat een achttal van hun geloofsgenoten vermoord zijn in en rond al Arish. In dezelfde periode doen er zich nog andere gewelddaden voor van de IS Misr en de Wilayat Sinaï tegen christenen en christelijke instituties. Er wordt melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arish, werden woningen in brand gestoken en is er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.

De Raad erkent voorts dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Hun ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, maakten verzoekers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. Verzoekers brengen ook in het verzoekschrift geen concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Egypte persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zij beperken zich immers tot het louter verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoon (verzoekschrift, stukken 6-15), waarmee zij allerminst aannemelijk maken dat er in hun hoofde sprake is van discriminatie die het leven in hun land van herkomst ondraaglijk maakt.

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij aldus van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen en te maken kunnen krijgen met geweld, en de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

2.3.2.5. De door verzoekers bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van hun verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Dienaangaande staat in de bestreden beslissingen op goede gronden te lezen als volgt: *“De door jullie neergelegde documenten doen hier geen afbreuk aan. Jullie paspoorten, identiteitskaarten, geboorteaktes, huwelijksaktes, documenten aangaande jullie woonst en auto, diploma’s en documenten in kader van jullie professionele activiteiten hebben betrekking op gegevens die hier niet ter discussie staan. De gerechtelijk stukken vermogen hier evenmin een ander licht op te werpen gezien dergelijke stukken slechts waarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in jullie hoofde niet het geval is. Evenmin staan uw medische problemen hier ter discussie, doch gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde problematiek kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw problemen hierop invloed hebben gehad (CGVS p.5). Wat betreft het schrijven van jullie advocate in Nederland dat zij gemachtigd wordt om op te treden in jullie asielprocedure aldaar, dient opgemerkt dat dit geen uitstaans heeft met uw verzoek in België. Wat betreft de aangifte van diefstal die u hebt gedaan, en waardoor u een aantal originele documenten niet kunt neerleggen, ook dit gegeven staat hier niet ter discussie.”*

Verzoekers voeren geen enkel concreet verweer tegen deze motieven, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Wat betreft de aan het verzoekschrift gevoegde notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 18 oktober 2018 (verzoekschrift, stukken 4-5), dient te worden opgemerkt dat zij opgenomen zijn in het administratief dossier en de bestreden beslissingen onder meer hierop gestoeld zijn zodat niet kan worden ingezien hoe het toevoegen van deze stukken aan het verzoekschrift een ander licht kan werpen op voormelde vaststellingen en overwegingen.

De diverse rapporten en persartikels handelend over de (veiligheids)situatie van koptische christenen in Egypte (verzoekschrift, stukken 6-15) vermogen, zoals hoger gesteld, evenmin afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen. Deze informatie is immers van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekers. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden gevisieerd of vervolgd.

Verzoekers dienen de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijven hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekers, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Egypte. Veiligheidssituatie*" van 7 juni 2018), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met het betoog dat Egypte geen veilig land is, zeker niet voor religieuze minderheden zoals koptische christenen die het slachtoffer zijn van aanhoudend geweld, grove discriminatie en schendingen van de mensenrechten (verzoekschrift, stukken 6-15), tonen verzoekers niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit deze informatie blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaid en al Arisch, de noordelijke districten van de "North Sinai" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer van 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland. De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De Wilayat Sinai eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De Wilayat Sinai zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die tot doel heeft niet alleen de Wilayat Sinai in Sinai maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds tientallen

militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende islamitische acties buiten de Sinaï zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Caïro en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinaï worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Caïro en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoekers niet akkoord zijn met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Daar verzoekers aldus geen concrete elementen aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER